

Makedonija - Balkan tour 2014

Minila so že tri leta, pa mi še vedno ni uspelo narediti potopisa o potovanju v Makedonijo. Tega sva z Damjano opravila v letu 2014, kot prvo daljše potovanje z novim avtodomom. Sicer je bil prej plan, da greva v Bosno in Hercegovino, vendar se je potem ta zaradi poplav v severu Bosne in gostovanja senovških folkloristov v Makedoniji hitro spremenil. Tako sva se odločila, da greva skozi severno Slavonijo do Vojvodine in preko Beograda do Makedonije. Morda je z leti kakšen spomin zbledel, vendar upam, da mi bo s pomočjo fotografij le uspelo dokončati potopis, seveda z vsemi koordinatami, ki bi lahko koristile še komu.

Verjetno ni nič potoval po Makedoniji, da ne bi obiskal znameniti Ohrid

1. ponedeljek, 30.6.2014

Krško, Kumrovec, Tuheljske Toplice, Krapina, Trakoščan, Lepoglava, Varaždinske Toplice - 156 km

Iz Krškega sva preko Bistrice ob Sotli najprej krenila do Kumrovca, kjer sva se ustavila na velikem parkirišču ob vhodu v muzej na odprtem Staro selo (**46.075142, 15.678620**). Vreme nama sicer ni bilo najbolj naklonjeno, saj je rahlo deževalo, a sva se kljub temu odločila za ogled. Najprej sva seveda zavila v Titovo rojstno hišo, potem pa še vse ostale hiše, kjer je prikazano, kako se je živelo na vasi nekoč. Razstavljeno je kmečko orodje, narodne noše, oprema hiš in še vrsta drugih predmetov. Zanimiva pa je tudi kmečka arhitektura. Ogledala sva si tudi mozaik iz kamenčkov ter zunanost nekdanje »politične šole«.

Titova rojstna hiša v Kumrovcu

Tuheljske Toplice

Iz Kumrova sva krenila do Tuheljskih Toplic, kjer so sicer nekaj novega zgradili, bodo potrebovale pa še nadaljnje obnove. Tudi kampa in postajališča za avtodome, ki so ga obljubljali že nekaj časa. Potem sva zavila v Krapino, da bi si ogledala muzej pračloveka oziroma krapinskih neandertalcev. Ker je bil ponedeljek, muzej seveda ni bil odprt. Midva sva sicer parkirala na parkirišču za avtobuse, ker je bilo prazno, za osebna vozila in AD pa je parkirišče čez cesto (**46.166702, 15.863731**). Zato sva krenila do dvorca Trakoščan. Ta je bil resda odprt, so mi pa v njem prepovedali fotografirati. Ker je vse pod videonadzorom, sem prepoved seveda upošteval, saj nisem želel imeti sitnosti zaradi tega. Pod gradom leži tudi manjše jezero, na drugi strani ceste pa hotel, kjer je mogoče tudi prespati. Midva sva raje nadaljevala in se na poti do Varaždinskih Toplic raje na hitro ustavila še v Lepoglavi. Ta kraj ima bogato zgodovino, nam pa je najbolj poznan po zloglasnem zaporu, ki so ga uredili v nekdanjem samostanu, kjer je bil zaprt tudi Tito. Sicer je vredna ogleda tudi cerkev Blažene Device Marije, ki jo je dal okoli leta 1400 postaviti grof Herman II. Celjski.

V dvorcu Trakoščan ni dovoljeno slikati

Stare terme v Varaždinskih Toplicah

V Varaždinskih Toplicah sva zaman iskala kamp. Na recepciji zdravilišča so nama svetovali, da se lahko utaboriva na velikem parkirišču pod bazenom (**46.209592, 16.417145**), kar sva tudi upoštevala. Sledil je ogled termalne riviere, arheoloških ostankov nekdanjega rimskega kopališča, cerkve oziroma samostana.

Zaključila sva seveda v slaščičarni, saj je bilo v kraju bolj malo turistov, midva pa zaradi poti že rahlo utrujena.

2. torek, 1.7.2014

Varaždinske Toplice, Prelog, Koprivnica, Hlebine, Bizovičke Toplice, Osijek, Erdut, Apatin - 353 km

Po zajtrku sva si privoščila kopanje v zunanjih bazenih termalne riviere. Voda je bila osvežujoča, razen nekaj otrok, kopalcev ni bilo. Bazenski del je kar dobro vzdrževan, voda čista, slabše je seveda s hotelskim delom, kjer vsaj zunaj ploščice odpadajo, lokali so prazni. Ker prihajava iz Krškega, sva se odločila še za ogled speedway stadiona v Prelogu, ki ima res veliko in senčno parkirišče, kjer bi se dalo tudi prespati (**46.3732, 16.6579**). Stadion je velik, z več tribunami, res namenjen zgolj temu športu in lahko trdim, da je leši in bolj funkcionalen kot naš stadion Matije Gubca v Krškem. Je pa res, da ni v Prelogu, ampak v bližnjem Donjem Kraljevcu.

Speedway stadion v Prelogu

Galerija naivcev v Hlebinah

Ker sem v času svoje dopisniške kariere bil enkrat že v Slavoniji, takrat smo na TV Ljubljana po naši Jugi pripravljali poletne reportaže, sva se ustavila še v Hlebinah. Tu je bil nekoč center jugoslovanskega naivnega slikarstva. Najprej sva si ogledala Galerijo naivne umetnosti (**46.1533, 16.9671**), kjer imajo razstavljena najboljša dela naivcev iz tega območja, potem pa še galerijo Josipa Generalića (**46.148173, 16.967474**). Ta je meni in snemalcu Franciju Pavkoviču ob snemanju celo podaril nekaj svojih grafik. Žal sta Josip Generalić in njegov še bolj uveljavljen oče Ivan Generalić že pokojna. Za galerijo sicer skrbijo njuni potomci, ki pa v njej očitno vidijo zgolj še en vir zaslužka. Morda se motim. Sicer pa bolje tako, kot da bi bilo vse nedostopno, saj predstavlja prikaz pomembne zgodovine iz tega obdobja.

Na poti skozi številne slavonske vasi proti Vojvodini sva se ustavila tudi v Bizovačkih Toplicah (**45.581683, 18.461064**). Te so bile napol prazne, zunanji bazeni še niso obratovali, kar vse je kazalo, da še vedno nimajo pravega lastnika. Seveda so bile te nekoč res mogočne, zdaj pa se vidi, da niso vanje nič vlagali in jih je povozil čas. Zato sva krenila naprej do Osijeka. Tam sva parkirala ob glavni cesti in si na hitro ogledala mesto. Najprej njihovo znamenito katedralo Svetega Petra in Pavla, nato še samo središče mesta,

kjer pa nisem mogel ugotoviti, v katerem hotelu sva s snemalcem pred tremi desetletji prenočila. Mesto je zdaj res lepo urejeno, s fontanami, parki in polno zanimivih spomenikov, med njimi tudi prvega hrvaškega predsednika dr. Franje Tuđmana.

Osijek je lepo obnovljeno mesto

Kamp Budžak v Apatinu

Z Damjano sva imela na planu tudi obisk naravnega rezervata Kopački rit, ki sem ga sam sicer delno že videl, vendar je že zmanjkovalo časa, zato sva nadaljevala proti našemu cilju. To je bil kamp Budžak pri Apatinu (**45.717134, 18.919078**). Do njega sva morala še preko hrvaško srbske meje pri Erdutu, kjer nisva izgubila veliko časa, potem pa po cesti proti Apatinu. Kamp sva v temi komaj našla, potem pa je kazalo, da je celo zaprt. Dokler nisem odkril, da se da železna vrata odpreti in sva se utaborila blizu sanitarij. Ker je bilo zunaj veliko komarjev, Damjana sploh ni zapustila avtodoma, jaz pa sem si na hitro ogledal lepo urejen in res čist kamp.

Po Somboru še vozijo stari fijakerji

Sombor je poln mestnih spomenikov

3. sreda, 2.7.2014

Apatin, Sombor, Novi Sad, Fruška Gora, Zemun - 222 km

Zjutraj sva klicala na objavljeno telefonsko številko kampa, kjer pa se ni nihče javil. Zato sva denar za kampiranje – 15 evrov pustila kar v knjigi gostov. Na poti iz kampa, ki pelje po nasipu ob reki Donavi oziroma njenih rokavih, sva se ustavila še v eni prijetni restavraciji ob manjšem jezeru. Ta sicer še ni bila odprta, sodeč po opremljenosti pa privablja številne ljudi, ki lahko tu ribarijo, čolnarijo, kolesarijo. Apatin bi bil tudi vreden ogleda, slovi tudi po svoji

pivovarni, vendar se v njem nisva ustavila. Zato sva raje zavila v Sombor. V tem kraju so vojaški rok služili številni moji prijatelji, zato sem pričakoval dolgočasno napol madžarsko mesto. Pa sem se krepko zmotil, saj je Sombor res lepo urejen. Težavo sem imel zgolj s plačilom parkirnine, saj je treba listke kupiti v trafikah, drugi pa so lepo plačevali kar s telefoni. Mesto je res lepo, v njem je kaj videti. Našla sva tudi fijakerje, po katerih slovijo, številne mestne spomenike... Na trgu pred mestno hišo je bila na ogled tudi zanimiva fotografska razstava. Ljudje res prijazni, čeprav so očitno preživeli marsikaj. Je pa v mestu polno menjalnic, ki so verjetno namenjene turistom. Teh pa v času najinega obiska res ni bilo kaj prida. Kupila sva tudi res zelo dober sladoled, potem pa kar nekaj časa zgubila, da sva našla znamke za razglednico, ki sva jo poslala našemu prijatelju Rajku Čubru, ki je tu služil vojsko.

V Vojvodini so ravno cvetele sončnice

Avtokamp Dunav pri Zemunu

V Vojvodini so ravno cvetele sončnice, temperatura se je dvignila, zato se v Novem Sadu, kjer smo bili pred leti skupaj s sinom Nikom in njegovo punco Arjano nekaj dni na festivalu Exit, nisva ustavljala. Za počitek sva si raje izbrala malo bolj ohlajeno Fruško Goro, kjer sva se v eni od obcestnih restavracij okrepčala. Potem pa po zelo prometni cesti skozi številna polja in kraje krenila proti Zemunu. Tu sva se po krajšem iskanju le nastanila v kampu Dunav (**44.878582, 20.354900**). Ta je tik ob Donavi, vendar precej oddaljen od naselja. Od tu sem v Beograd poklical svojo sestrčno Svetlano, ki naju je v kampu pozno popoldan tudi obiskala. Seveda tem za pogovor ni zmanjkalo, saj sem jo videl po več desetletjih.

4. četrtek, 3.7.2014

Zemun, Beograd, Zemun - 0 km

Dopoldan sva se s taksijem odpravila v Beograd in si ga temeljito ogledala. Tako nekdanjo zvezno skupščino, kot Kalemegdan, muzej starih avtomobilov kot številne pravoslavne cerkve. Seveda tudi znamenito Skadarlijo, kjer sva si, mislim, da v restavraciji »Kapetan Koča«, privoščila tudi srbske specialitete. Popoldan se nama je pridružila še sestrčna, s katero smo skupaj s taksijem odšli v hram Svetega Save in potem k njej domov. Od tam pa s taksijem nazaj v kamp, kjer sva večer prebila z dvema avtodomarjema iz Dekanov in v družbi številnih potepuških psov.

Muzej starih vozil v Beogradu

Na Skadarliji ne manjka lokalov

5. petek, 4.7.2014

Zemun, Beograd, Kičevo - 594 km

Zjutraj nisem mogel spati in sem ob Donavi poslikal res lep sončni vzhod. Potem še malo po kampu, da bi nekaj po deseti uri le krenila proti Makedoniji, saj naj bi ta dan senovski folkloristi nastopili v Kičevu, kjer sem jaz bil med služenjem vojaškega roka en mesec na tečaju za voznika tovornjakov in opravil izpit za C kategorijo. Seveda sva se peljala čez Beograd, si ga ogledala še s te perspektive, potem pa pod Avalo nadaljevala proti Nišu oziroma Skopju. Kaj veliko se nisva ustavljala, saj je bilo pred nama skoraj 600 kilometrov, k sreči povečini avtocest. Srbijo sva okoli treh popoldan zapustila na mejnem prehodu Preševo-Tabanovci. Tu je šlo dokaj hitro, saj so bili vsi prepričani, da potujeva v Grčijo, kot vsi drugi turisti, ne pa da je najin cilj Makedonija.

Vhod v »mojo« kasarno v Kičevu

Tu je potekal tudi folklorni festival

Makedonija ima resda avtoceste, ki pa si marsikje ne zaslužijo tega imena. Poleg tega cestnino pobirajo na vsakih nekaj deset kilometrov. Resda ne veliko, vendar se vseeno to nabere. Nekaj pred šesto zvečer sva tako le prispela v Kičevo. Tu sem bil presenečen, kako veliko mesto je to, saj je meni v spominu iz leta 1983 ostala zgolj cesta od kasarne do pošte. Pred kasarno obdano s potepuški psi sva se ustavila, naredila nekaj fotografij, potem pa odšla do restavracije Oaza z večjim parkiriščem, kjer sva se okrepčala in z dovoljenjem lastnika utaborila. Od tu pa peš krenila v center mesta. Tu je bilo zelo živahno, staro se meša z novim, podrtije ob novih hišah, ceste v slabem stanju. Pa kljub temu

zanimivo za ogled. V mestu je bilo veliko folkloristov, pa tudi zanimivih trgovin in lokalov. Seveda sva mora poskusiti še sladoled. Okoli osme ure smo se le srečali z našo prijateljico Natašo Medvešek. Ta nam je predstavila program folklornega festivala, ki je bil res zanimiv. Nastopili so iz več držav, zame pa so bili najboljši ruski plesalci. Seveda tudi drugi niso bili slabi, k užitku pa prispevajo svoje tudi pisane narodne noše, v katerih so nastopili. Program je trajal skoraj dve uri, tako da sem naredil na stotine fotografij. Nataša se je z organizatorji dogovorila, da lahko prespiva kar na parkirišču pred hotelom Kičevo, kjer so tudi oni prenočili (**41.510148, 20.958489**). Seveda je bilo to kar na mestni ulici, tako da je bilo ponoči malce hrupno.

V Kičevu se prepletata staro in novo

Hiša umetnosti pri vasi Knežino

6. sobota, 5.7.2014

Kičevo, Mavrovo, Debar, Struga, Bitola, Veles - 360 km

Zjutraj so senovski folkloristi že okoli devete ure odšli nazaj v Veles. Midva sva napolnila rezervoar avtodoma, potem pa odšla do hotela, ki so ga poimenovali Kuča umetnosti - House of Art in je blizu vasi Knežino (**41.520891, 20.918544**). Tu že vrsto let pripravljajo mednarodno Kičevsko likovno kolonijo. Prihajajo umetniki iz vsega sveta in njihova dela krasijo notranjost hotela, skulpture pa tudi njeno zunanost. Res vredno ogleda, kogar pač to zanima. Prepričan sem, da bi se tu dalo z avtodomom tudi prespati. Midva sva potem mimo Kičeva po cesti A2 nadaljevala do kraja Zajas, kjer je velik spominski center - Albanska majka - Albanian Mother War Memorial (**41.595994, 20.951189**). Ta center je bil odprt leta 2013, posvečen pa je žrtvam balkanskih vojn iz leta 1912. V centru naj bi pokopali okoli 500 žrtev. Velik spomenik Albanska majka pa je izdelal albanski kipar Toma Tomai, ki je tudi avtor spomenika Skenderbegu postavljenem v starem delu Skopja. Od tu sva nadaljevala do jezera oziroma smučarskega središča Mavrovo, ki je v Narodnem parku Mavrovo. Do smučišča nisva našla poti (se nisva niti veliko trudila), zato sva nadaljevala do Bigorskega samostana svetega Jovana Krstitelja (**41.620059, 20.609377**). Ta je res lepo ohranjen in zanimiv. Damjana se je morala celo pokriti z ruto in ogrniti s črnim krilom, da je lahko vstopila v to svetišče.

Spominski center Albanska mati

Jezero v Narodnem parku Mavrovo

Pot je potem vodila mimo Debra in Debarskega jezera proti Ohridu, kamor pa nisva zavila, saj se nama je mudilo do Velesa. Ustavila sva se nad Bitolo, cesta je bila namreč bolj slaba, zato je vožnja potekala bolj počasi. Okoli pol osmih zvečer sva le našla parkirišče v središču Velesa (**41.716702, 21.783281**). Malo sva si še ogledala mesto, si privoščila večerjo in skopsko pivo, potem pa sva šla na ogled nastopa folkloristov. Ta je bil na odprtem, začel se je ob pol devetih in je spet trajal skoraj dve uri. Spet številni nastopi iz različnih držav. Res polno energije, plesnega zanosa in prizorov vrednih fotografskega zabeleženja. Seveda so nastopili tudi naši, s katerimi sva se potem udeležila še zaključne večerje ob bazenu, nedaleč proč od prizorišča folklornega festivala. To rajanje je trajalo pozno v noč, tako da sva potem prespala kar v AD na parkirišču sredi mesta.

Bigorski samostan sv. Jovana Krstitelja

Nastop senovških folkloristov - Veles

7. nedelja, 6.7.2014

Veles, Velško jezero, Veles AC - 49 km

Dopoldan sva odrinila do Velškega jezera, saj je bilo res vroče in sva se želela malce osvežiti. Ob Rekreativnem centru Mladost, kot so ga poimenovali, sva se utaborila na parkirišču nedaleč od hotela Romantique (**41.778686, 21.755651**), kjer sva potem ostala skoraj ves dan. Ta je res idiličen z manjšim hotelskim bazenom, kjer sicer ne pobirajo vstopnine. Je pa zaželeno, če na ležalnikih ali ob mizah kaj naročiš. Ker je bilo vroče, je bilo to seveda nujno. K sreči sva

prišla malce bolj zgodaj, tako da sva imela svoje ležalnike, sicer bi morala do jezera, saj se je nabralo kar precej ljudi. Vročina in osvežilna bazenska voda sta naredili svoje, tako sva ostala na tej lokaciji skoraj do večera. Seveda sva si privoščila tudi kosilo, v jezeru pa se nisva okopala.

Bazen hotela Romantique pri Veselu

Hotel in restavracija na ladji Panini

Proti večeru sva si ogledala še hotel na ladji Panini, ki stoji zasidrana v tem jezeru (**41.772298, 21.757845**). Seveda bi prijala romantična večerja, midva pa sva nadaljevala proti Velesu, saj sva bila dogovorjena, da tam obiščeva še vodiča senovških folkloristov Acota. Pred vrnitvijo v pregreto mesto sva se povzpela še do kostnice (**41.723246, 21.788329**). Gre za grobnico padlih v drugi svetovni vojni, zanimivo oblikovano, vendar je potrebna obnove, saj jo je zob časa dodobra najel. Od tu je lep pogled na Veles, kamor sva potem odšla do Acota. Tam se je zbrala skoraj vsa družina, tako da je obisk trajal kar nekaj časa. Potem pa sva le krenila do kampa pri motelu Makedonija (**41.685192, 21.830112**), kjer sva utrujena zaspala.

Kostnica nad Velesom

Ob motelu Makedonija je tudi kamp

8. ponedeljek, 7.7.2014

Veles, Štip, Strumica, Crvena Kula, Dojran - 239 km

Zjutraj sva poskrbela za osebno higieno, pa tudi za AD, ga napolnila z vodo, izpraznila odpadne tekočine in ga še na hitro oprala. Kamp je bil skoraj povsem prazen, vendar velik in dokaj urejen. Ob njem je še velik motel, saj je tik ob avtocesti in počivališču za tovornjake.

Najin dnevni cilj je bil Dojransko jezero. Najprej sva se ustavila v Štipu in bila prijetno presenečena nad pestro ponudbo celjskega Tuša. Ob cesti sva si lahko ogledala prostrana polja, vinograde, na cesti pa tudi številne tovornjake, ki so prevažali sadje in zelenjavo, pa verjetno še kaj drugega. Ustavila sva se tudi v Strumici, si ogledala eno od cerkva, ki so jo ravno obnavljali. Tu sem videl v smetarski avto predelanega vojaškega Tamiča, kakršnega sem vozil v vojski. Potem sva nadaljevala do Smolarskega slapu, ki je nedaleč od vasi Novo Selo (**41.371812, 22.90098**). Do slapu je nekaj časa hoda, ni sicer nič posebnega, je pa zato ob povratku zelo prijal sok, ki so ga poimenovali skoraj po meni – Gora.

Ena od cerkva v Strumici

Etno kompleks Carevi kuli

Od tam sva šla spet čez Strumico in nedaleč proč na stransko cesto, ki je kmalu postala makadamska, da sva prispela do novega turističnega kompleksa Carjeva utrdba - Carevi Kuli (**41.420304, 22.609355**). Ta je res lepo urejen, na mirni lokaciji, ima celo manjši živalski vrt in več manjših ribnikov. Voda se pretaka skozi lončena amfore, ima več teras in sploh je lepo. Kasneje sva ugotovila, da bi lahko do tu prišla tudi po krajši asfaltirani cesti iz Strumice.

Pogled na Dojransko jezero

Avtokamp Partizan v Dojranu

Ker je bilo že pozno, sva krenila dalje do Dojranskega jezera. Tu sva se najprej zapeljala do grške meje, potem pa le našla avtokamp Partizan (**41.178776, 22.727376**). Ta je bil zatrpan s starimi prikolicami in bungalovi, je sicer blizu jezera, a potreben temeljite obnove. Prijazen receptor naju je usmeril na travnik, kjer je bilo

dovolj prostora in je bilo manj zatoхло. Okoli AD so se kmalu pojavili potepuški psi. Midva sva potem zavila v bližnjo etno restavracijo in pred spanjem poskusila še nekaj hišnih specialitet.

Tu je bil včasih dober hotel?

Na cesti je videti tudi take prizore

9. torek, 8.7.2014

Dojran, Gevgelija, Negotin, Prilep, Kruševo, Prespansko jezero, Ohrid - 346 km

Zjutraj sem se zelo zgodaj s fotoaparatom sprehodil ob obali, potem pa se s štirikolesnikom odpravil raziskovat okolico Dojranskega jezera. Nedokončani hoteli, le nekaj malce bolj urejenih plaž, še en zapuščen kamp, v bližina železarna, vinogradi, neobdelana polja, razbit turistični kompleks. To je le nekaj bežnih utrinkov s 85 kilometrov dolgega potepa z Grizlijem. Po vrnitvi naju je receptor, ki sicer živi v Debru in je učitelj, povabil na pijačo. Od njega sva zvedela marsikaj zanimivega. Predvsem kam še iti in kaj obiskati. Tako sva kmalu krenila naprej. V spremstvu velike črede ovac, ki je povsem okupirala cesto, najprej do Gevgelije, ki sva si jo ogledala kar iz AD. Potem pa v smeri proti Kruševu, ki leži visoko na hribu. Tam je tudi smučarski center, saj je Kruševo mesto z najvišjo nadmorsko višino v Makedoniji (1350 metrov).

Spominski center Makedonium

Muzej Tošeta Proeski v Kruševu

Najbolj poznan je po svojevrstnem spomeniku Makedonium, ki je posvečen Ilindenski vstaji in Kruševski republiki, prvemu osvobojenemu ozemlju v času NOB. V bližini je muzej pevca Tošeta

Proeskog, ki ima nedaleč proč tudi svoj grob. Za obisk vsega je najbolje poiskati prostor na velikem parkirišču (**41.375258, 21.246913**), ki je tik ob muzeju in nedaleč od spomenika Makedonium. Nedaleč proč je tudi manjše jezero. Verjetno bi tudi v samem mestu imela kaj videti, vendar sva midva odšla dalje proti Prespanskemu jezeru.

To naju je razočaralo, saj je ponudba ob njem, razen svetlih izjem, res bedna. Tudi samo jezero ni videti nič bolje, zato sva se odločila, da greva po najkrajši pot do Ohridskega jezera, kjer sva se blizu Ohrida že v mraku utaborila v avtokampu Andon Dukov (**41.142299, 20.756499**). Zvečer je močno pihalo, tako da so valovi z jezera butali v obalo in je bilo kot na morju.

Prespansko jezero

AC Anton Dukov je potreben obnove

10. sreda, 9.7.2014

Ohrid - 25 km (4K)

Tudi zjutraj veter ni pojenjal, zato sva se s štirikolesnikom odpravila v Ohrid. Najprej na trdnjavo, kjer je stalno treba plačati kakšno vstopnino, če hočeš kaj videti. Ta sicer ni velika, se jih pa čez dan nabere kar precej. Potem sva se spustila v samo mesto in hodila po obali in tudi drugih ulicah lepo urejenega mesta, polnega lokalov, hotelov in trgovin, ki ponujajo marsikaj. Od pravih ohridskih biserov do kitajskega kiča.

Pogled na makedonski biser - Ohrid

Ena od številnih cerkva v Ohridu

Na koncu glavne obalne ulice sva ob obisku enega lokala zvedela, da bi se dalo tam kampirati tudi ob barakah nekdanjega gradbišča.

Lokacija nama je ustrezala, saj je bila blizu vojaške mornarice in policije ter kanala, zato sva se odločila za preselitev. Popoldan sva sicer preživela še v kampu Andon Dukov, ki je res potreben obnove, saj je zelo zanemarjen. Sama obala jezera je sicer v redu, tako da sva na njej v družbi potepuških psov in vetra uživala vse do večera. Potem sva krenila v mesto in se utaborila na dvorišču barak, ki jih sicer oddajajo, tako turistom kot drugim, ki potrebujejo prenočišče (**41.104346, 20.808706**). Pred spanjem sva krenila še enkrat peš v mestno središče, kjer se je marsikaj dogajalo. Med drugim naj bi bil tam tudi folklorni festival, na katerega pa nisva naletela.

Ohrid je zanimiv tudi ponoči

V mestu je veliko novih hotelov

11. četrtek, 10.7.2014

Ohrid, Lagadin, Peštani, Sv. Naum, Ohrid - 81 km (4K)

Dopoldan sva z najino štirikolesno Yamaho krenila proti znamenitemu samostanu Sveti Naum. Najprej sva se ustavila ob nekaterih novih in verjetno tudi obnovljenih hotelih izven mesta (Park, Sileks, Granit, Relax inn, Presto, Metropol...), eden lepši kot drugi. Seveda naju to ne zanima, zato sva zavila še do kampa v Gradištu (**40.9979, 20.7985**) in še večjega kampa Ljubaništa (**40.9243, 20.7726**), ki sva si ga ogledala le od zgoraj. Oba bi bila potrebna temeljite obnove.

Muzej na vodi v Zalivu kosti

Sveti Naum je treba videti

Tik ob makedonsko albanski meji je samostan Sveti Naum. Ta ima veliko parkirišče (**40.9012, 20.7098**). Do samostana naju je popeljal domačin s svojim čolnom, češ da morava videti samostan z jezera

in kako se izvirna voda izliva v Ohridsko jezero. Verjetno nisva bila edina, ki sva mu nasedla. Sam samostan in njegove cerkve so res vredne ogleda, okoli njih se sprehajajo pavi. Za zaključek sva se osvežila še v restavraciji na splavu.

Srečanje s CCS-ovci v AC Ljubaništa

Še dva Slovenca na poti domov

Na poti nazaj sva zavila še v sam kamp Ljubaništa in tam srečala zakonca Jereb iz Kranja, ki sta se vračala iz Albanije. Tako da sva bila deležna tudi pristnega dolenjskega cvička, saj ima Franc prijatelje na Goleku, kamor hodi vsako leto na trgatve. Zraven njih so imeli vinograd tudi ženini starši. Svet je res majhen, kajne? Ustavila sva se tudi v Zalivu kosti, kjer je muzej na vodi (**40.994717, 20.800342**). Tudi tu sva srečala dva Slovenca, motorista, ki sta prišla iz Albanije in skupaj smo si ogledali s slamo krite mostiščarske hišice, v katerih je tudi veliko arheoloških ostankov. Pozno popoldan sva se vrnila v najin PZA v Ohridu in se okrepčala s tipičnimi makedonskimi jedmi v bližnji restavraciji Kotva. Zvečer pa sva se s štirikolesnikom odpeljala do središča mesta.

V Strugi se v jezero izliva Črni Drim

Ob samostanu Kališta je hotel Biser

12. petek, 11.7.2014

Ohrid, Struga, Kališta, Radožda, Vevčani, Ohrid - 90 km (4K)

Ker se je rahlo naoblačilo in je vmes padla kakšna kaplja dežja, Damjana ni hotela z mano na motor. Tako sem odšel sam najprej do kampa As pri Strugi (**41.1721, 20.7162**). Ta je kar precej velik, malce potreben obnove, še posebej recepcija. Sicer pa so v njem že začeli postavljati lesene mobilne hiške.

Potem sem si na hitro ogledal še samo Strugo, kjer se Črni Drim izliva iz Ohridskega jezera. Struga je polna hotelov in lokalov, pa tudi dokaj urejenih plaž. Na nadaljnji poti sem v Kalištu naletel na kamp Sunrise (**41.1599,20.6502**), potem pa še na kamp Rino (**41.1549,20.6509**).

Prišel sem tudi do hotela Biser, ki je bil včasih res biser na tem območju. Stoji zraven samostana Kališta in zdaj očitno čaka na boljše čase. Nedaleč stran se je takrat še gradil povsem nov vodni center Izgrev in obnavljal bližnji hotel. Nad njim je bil zaprt hotel Skoplje, malo bolj obljuden pa je deloval hotel Makpetrol. Šel sem še naprej proti albanski meji in videl zaprt kamp Livadišta (**41.125037, 20.639987**), ki pa je kot kaže zdaj ponovno odprt.

V Vevčanih je voda vsepovsod

V Strugi je kar nekaj lepih plaž

Na poti nazaj proti Ohridu mi je uspelo ubežati dežju. Zato sem zavil še v Vevčane. Tu je vse v znamenju vode, ki tam izvira in privablja mnoge. Od tu sem krenil preko Struge, kjer sem videl veliko novo džamijo, vrsto novih hotelov in restavracij do Ohrida.

Damjana je v tem času v AD prinesla mlado brezdomno psičko in jo krstila za Biser. Ta potem, ko je šla v AD, iz njega sploh ni hotela več ven. Zato sva jo pustila, da se odpočije, sama pa ob kanalu odšla do izvira Biljane, kjer je tudi prijetna restavracija z doma gojenimi ribami. Zraven je tudi karting steza, pa plavalni bazen. Zaradi nove sostanovalke sva seveda moral kmalu nazaj do AD. Od tam sva zvečer odšla še do mesta, da bi kupila ovratnico, povodec in hrano za Biser. Na tržnici sva vse to res dobila, potem pa bila še priča nastopu folkloristov na ohridskih ulicah.

13. sobota, 12.7.2014

Ohrid, Skopje, Kratovo, Kuklica, Etno Selo Vojnik - 353 km

Po zajtrku sva se najprej zapeljala do vhoda v koliščarski muzej, kjer sva že prej navezala stike s prijaznim receptorjem, Temu sva nesla steklenico vina, pokazala pa sva mu tudi najin ohridski suvenir – psičko Biser. Od tu sva kmalu odšla do Skopja, kjer sva našla parkirišče ob mestnem nogometnem stadionu in tenis centru (**42.005808, 21.423586**). Biser sva pustila kar v avtodomu, saj sva parkirala v senci in peš odšla v center mesta. Najprej sva si ogledala novi del mesta, ki je poln novih velikih zgradb in številnih spomenikov, fontan in drugih na prvi pogled kičastih umetnin. Meni

je bilo všeč, sem pa že prej slišal veliko pripomb, češ, da makedonska vlada razvija samo Skopje in nekaj večjih mest, podeželje pa zanemarja. Morda je vsega res malce preveč, je pa za turiste zagotovo zanimivo, čeprav za večino junakov sploh ne vemo.

Za spomin iz Makedonije sva pripeljala pravi ohridski Biser

Skopje je polno fontan, spomenikov in velikih novih zgradb

Potem sva odšla tudi v stari del mesta. Jaz sem v času služenja vojaškega roka nekajkrat poletel domov iz skopskega letališča, v mestu pa mi je ostala v spominu le takrat verjetno nova pošta (ta je zdaj zaprta in verjetno čaka na rušenje) in še nekaj zgradb, ki pa mi jih ni uspelo identificirati. Stari del mesta je po svoje še bolj zanimiv, saj ga je ohranjenega bolj malo, ker je Skopje v 60. letih prejšnjega stoletja doživelo katastrofalen potres (1963). Poskusila sva še makedonski sladoled, saj veva, da večina sladoledarjev v Sloveniji prihaja iz bližnjega Tetova. Potem sva se z Biser v restavraciji ob teniških igriščih okrepčala, si iz AD ogledala še preostali del mesta ter krenila do Etno sela Timčevski blizu vasi Staro Nagoričane oziroma Vojnik. Ta ima tudi bazen, živalski vrt, sprostitevni center in še kaj. Ker je bil še dan, sva odšla še do kraja Kratovo, potem pa le našla cesto do Kuklice, kjer so znameniti kamniti stolpi (**42.103726, 22.054856**). Gre za nekakšno Đavoljo Varoš, kakršno poznajo v Srbiji. Vsekakor vredno ogleda, kaj lahko naredi narava iz kamnin. Potem sva se vrnila do etno sela Timčevski, kjer sva na parkirišču z dovoljenjem lastnikov prespala (**42.157418, 21.861976**).

V Kuklici se je narava lepo poigrala

Etno selo Timčevski pri Vojniku

14. nedelja, 13.7.2014

Etno Selo Vojnik, Kumanovo, Vlasinsko jezero, Babušnica, Leskovac, Lebane, Dobra voda, Prokuplje - 368 km

Zjutraj sva v etno selu imela še zajtrk, si ga v sončnem vremenu dodobra ogledala, potem pa krenila do Kumanova in naprej proti Srbiji. Kmalu sva skrenila iz avtoceste in mislim da sva šla skozi Vladičin Han in Surdulico do Vlasinskega jezera. Ker je bila nedelja, tam nisva našla nobenega primerne parkirišča. Zato sva krenila skozi Črno Travo proti Babušnici. Cesta je bila obupna, tako da sva se komaj prebijala po njej. Po dveh urah sva le prispela do Babušnice, kjer sem takoj našel obrat Lisce. Ko so ga odpirali, sem bil namreč službeno tu, zato sem tudi želel videti, kaj je od tega ostalo. Obrat še dela, je dokaj dobro vzdrževan. Vrtar nama je povedal, da so vsi zadovoljni, da še dela in da so plače kar dobre, za njihove razmere seveda. Ogledal sem si tudi mesto, bolj vas in bil razočaran. Takrat se mi je zdelo kar v redu, zdaj pa sem spoznal, da gre tu bolj za revne in malce pozabljene kraje.

Obrat Lisce v srbski Babušnici

Restavracija zdaj hotel v Prokuplju

Iz Babušnice sva krenila do Leskovca, da bi preizkusila njihov zelo opevani roštilj, oziroma »čudesna od mesa«, kot jim pravijo.

Restavracija, ki so nam jo priporočili, je bila očitno že nekaj let zaprta. Druge so bile zaprte, saj je bila nedelja. Potem sva le našla eno veliko, kjer pa so imeli veliko poroko. Zato sem bil prepričan, da bova izven mesta zagotovo našla še kaj primerne za pojest. Pa sem se zmotil. Tako sva nevede, kam greva, prišla v Lebane in povprašala v enem od hotelov (mislim, da je bil hotel Justinijana - Caričin grad), kje bi se dalo poskusit te specialitete. Lastnik naju je povabil v svojo restavracijo v mestu, kamor nas je vodila kar njegova hotelska receptorka. Parkirala sva pred njo, čeprav je bilo prepovedano, saj je bilo dovoljeno le za vozila s posebno dovolilnico. Potem sta res prišla policista in ko sta zvedela pri kom sva, ni bilo problemov.

Potešena z dobro hrano sva krenila naprej. Najin cilj je bila Đavolja Varoš (Hudičeva vas), kamor naju je Garmin želel pripeljati po najkrajši makadamski cesti. K sreči sva po neka desetih kilometrih le srečala nekoga s terencem, ki nama je povedal, da morava nazaj, saj s kombijem ne bova nikamor prišla. Tako sva krožila okoli Dobre vode in ponoči le prispela v Prokuplje, kjer sva se utaborila pri

nekakšni restavraciji (**43.234073, 21.593039**). Tu so ravno zaključevali s poroko, tako da je bil kmalu mir. Ko sem pripravljaj ta potopis pa sem videl, da je takratna hala za poroke zdaj postala Hotel Aleksandar.

15. ponedeljek, 14.7.2014

Prokuplje, Đavolja Varoš, Kuršumlja, Lukovska Banja - 125 km

Iz Prokuplja, ki sva si ga ogleda kar iz AD, sva odšla do kraja Kupinovo, potem pa do Đavolje Varoši in se tam brez težav sparkirala (**42.991359, 21.400382**). Ta Hudičeva vas je res zanimiva in bi bilo škoda, če si jo ne bi ogledala. To so nama mnogi priporočali in moram priznati, da sem bil res navdušen. Vsega je več kot v makedonski Kuklici, pa tudi barve kamnov in kamnitih skulptur so bolj žive kot drugod. Seveda je treba tu pešačiti, je pa vredno vseh naporov. Ob vhodu imajo še nekakšno formo vivo v lesu, na cesti nedaleč proč pa sva srečala tudi karavano kopenskih želv.

Kamnite skulpture v Đavolji Varoši

Termalni izviri v Lukovski Banji

Po nakupu koristnih spominkov sva šla do Kuršumlje, kjer nas je Garmin skozi mesto vodil po čudnih cestah, tako da nikjer ni bilo nobene bencinske črpalke in nisem mogel napolniti goriva. Sem upal, da bom lahko to naredil še kje, pa se je potem to izkazalo za misijo nemogoče.

Bila sva namenjena do Lukovske Banje, kjer so menda najvišje toplice na Balkanu ali celo v Evropi. Do tam je vodila slaba makadamska cesta, ki je ni bilo videti konca. Potem sva le prispela v te toplice in se ustavila pred hotelom Jelak (**43.166486, 21.039630**). Ta je res lep in urejen, z velikim parkiriščem, vendar nam na recepciji niso dovolili, da bi tu prespala. Po postanku v restavraciji sva šla naprej, da bi našla kaj primernega. Ko sva se že obrnila pa sva pri termalnih izvirih srečala domačina, ki nama je prijazno ponudil prostor na svojem »dvorišču«, kjer je moral še nekaj stvari premakniti, da sva se lahko nastanila. Sva bila pa blizu starih termalnih vrelcev, saj topla in zdravilna voda izvira celo v potoku. Tam so narejeni bazenčki in tolmunčki, vendar za vse to pobirajo vstopnino. Ker sva šla tja popoldan, naju ni nihče preganjal in spraševal o karti, je bilo pa kar precej ljudi v tej termalni vodi.

Sam sem se odpeljal z Grizlijem še malo po dolini in prišel do restavracije Tiha dolina, kjer bi sicer tudi lahko prespala, je bilo pa bolj na samem, zato se nisva prestavljala. V Lukovski Banji je še nekaj hotelov, vsi imajo za naše razmere zelo nizke cene. Poleg tega pa so zanimivi predvsem ti izviri, ki sčasoma okamenijo in so kot nekakšni kapniki stalagmiti. Res zanimivo za videt, saj jih je kar precej. Zvečer sva odšla do bližnje restavracije na večerjo, potem pa se je moč ulilo in ohladilo, tako da sva šla kar spat.

16. torek, 15.7.2014

Lukovska Banja, Brzeče, Kopaonik, Jošanička Banja, Kraljevo, Čačak, Ovčar Banja - 214 km

Zjutraj sva šla malo naokoli, potem pa sva bila gosta pri Ljilji in Miji, ki v svoji hiši oddajata sobe in sta tudi naju sprejela na svoje dvorišče. Seveda nista hotela za nočitev nič računati, ponudila pa sta nama rakijo in druge dobrote. Če bi potreboval, bi mi prodal tudi nafto, s katero je v preteklosti Mijo kar dobro služil. Ker mi je zagotavljal, da do prve črpalke le ni tako daleč, sem nakup raje odklonil.

Kopaonik me je prijetno presenetil

Tu ima človek vedno kaj početi

Na drugo stran je bila cesta asfaltna, ob njej pa kar nekaj turističnih objektov, ki pa so bili zaprti. Verjetno tu bolj cveti zimski turizem. Mislim, da nama je v kraju Kneževo ali Brzeče uspelo napolniti rezervoar, potem pa sva krenila na Kopaonik (**43.287004, 20.808146**). Tu je nacionalni park in smučišče, katerega sem si jaz predstavljal kot nekakšno malo Kranjsko Goro. Pa sem bil potem prijetno presenečen, ko sem videl koliko hotelov in vlečnic je tam, kako je urejeno. Tudi v teh poletnih dneh je bilo sredi tedna kar nekaj turistov, ki so imeli na voljo marsikaj za početi, od vožnje s kolesi, štirikolesniki, do kopanja v hotelskih bazenih. Seveda ne manjka otroških igrišč in številnih lokalov. Skratka res lepo, verjamem, da je tako tudi pozimi.

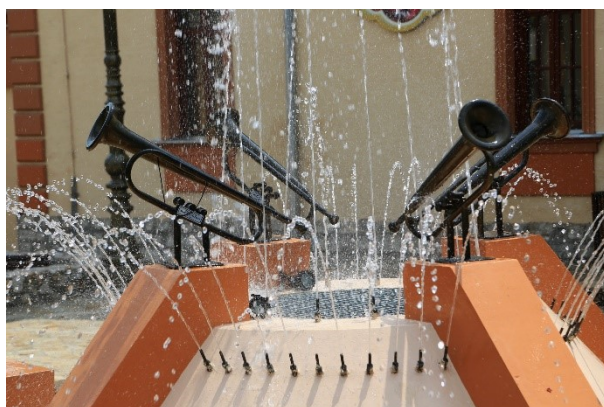
S Kopaonika sva šla skozi Jošaničko Banjo, kjer pa nisva videla nič kaj vrednega za ogled. Do bazena nisva znala priti, zato sva raje nadaljevala skozi Kraljevo in Čačak do Ovčar Banje. Po navigaciji bi morala biti ta sredi ničesar. Zato sva se po posvetu z domačini vrnila nekaj kilometrov nazaj in krenila po makadamski cesti ob reki

Zahodna Morava polni previsnih sten in v skalo izklesanih predorov, za katere ni bilo nobene oznake za višino in širino. Ko sem že skoraj obupal, da skozi ta kanjon ne bova nikamor prišla, se je pojavil nasproti en voznik, ki mi je zagotovil, da bom prišel do konca, če sem že do tu. In res se je adrenalinska vožnja brez težav nadaljevala. Res je bilo zanimivo, ob reki je polno vikendov, pa tudi nekaj restavracij.

Tako sva le prispela do Ovčar Banje, kjer sva videla, da bi lahko tja prišla tudi po glavni cesti. Do avtokampa (**43.895891, 20.185804**) sva morala še preko enega prehoda preko hudournika, ki pa ga ob deževju poplavi, tokrat je bil brez vode. Kamp sicer sodi pod okrilje srbske AMZ, ga je pa že davno povozil čas. Poln je stacionarnih starih prikolic, sanitarije umazane, okolica zanemarjena. Tako da sva ostala kar v AD in nisva šla nikamor.

Do Ovčar Banje sva šla skozi tunele

V Guči je vse v znamenju trobente

17. sreda, 16.7.2014

Ovčar Banja, Guča, Užice, Sirogojno, Zlatibor - 166 km

Zjutraj sem poskrbel za praznjenje in polnjenje vode v AD in WC-ja, potem pa sva se še enkrat odpeljala do tunelov, da sva naredila nekaj fotografij, da bi nam verjeli, da sva vse to tudi res prevozila. Ogledala sva si tudi samo Ovčar Banjo, kjer so toplice in tudi precej hiš, kjer oddajajo sobe. Očitno ljudje hodijo sem na zdravljenje ali zgolj počitek.

Najin naslednji cilj je bila Guča, kjer se odvija znameniti »Dragačevski sabor trubača«. Seveda je to šele v avgustu, kljub temu pa sem želel obiskati to mesto, saj sem pred leti hotel tudi sam videti to veliko fešto. Parkirala sva kar na glavni ulici (**43.777835, 20.225778**) in to brezplačno, se mi zdi. Ljudje prijazni, ves kraj pa v znamenju trobente. Samo zamislim si lahko, kako je to v času sabora, ko je vse polno ljudi. Očitno pa domačini živijo za ta dogodek, na katerega so tudi zelo ponosni in jim zagotovo prinaša tudi del zaslužka.

Od tu sva se vrnila nazaj do Požege in skozi nekdanj Titovo Užice proti Sirogojnu. Tam sva se ustavila v Starem selu (**43.686864, 19.880167**), kjer je muzej na odprtem. Kljub dežju sva se odločila za ogled tamkajšnje arhitekture, ki že izginja, in poskušnjo lokalnih

dobrot. Je marsikaj za videt, tako da res priporočam ogled. Sirogojno je pri nas poznano tudi po doma narejenih pleteninah iz volne in seveda siru, po katerem je verjetno tudi dobilo ime.

Sirogojno slovi po ročnih pleteninah

V Zlatiboru je bilo srečanje vozil VW

S Sirogojna naj bi bilo do Zlatibora le 30 km. Midva sva jih naredila, mislim da kar dvakrat toliko, saj naju je Garmin vodil po čudnih cestah. Res je, da sva tako videla kar nekaj lepo urejenih kotičkov, kjer bi se dalo uživati v neokrnjeni naravi. Med vožnjo sva bila deležna še hudega naliva s točo, tako da je voda preplavila cesto, ki jo sploh ni bilo več videti, saj je bila polna blata. Nasproti vozeči tovornjak me je skoraj odnesel s ceste, a se je k sreči dobro končalo. Tako sva pozno popoldan le prispela do Zlatibora in poiskala povsem nov kamp, ki pa še ni bil odprt (**43.721370, 19.708625**).

Tu naj bi bilo tisti konec tedna srečanje folksvagnov, o čemer sem bil v Kostanjevici na Krki seznanjen že pred odhodom v Makedonijo. Takrat me je eden od organizatorjev tudi povabil, da pridem. Tako sva midva lahko ostala v kampu, sicer bi morala prespati kje drugje. Kamp še ni bil povsem dokončan, a vseeno nov, s toplo vodo in elektriko, za naju pa celo zastonj. Tu se je resda zbralo nekaj voznikov in organizatorjev, vendar so imeli še veliko dela. Ker je deževalo tudi nisva odšla do mesta.

18. četrtek, 17.7.2014

Zlatibor, Kremna, Mokra Gora, Višegrad, Bajina Bašta - 133 km

Zjutraj sem se zbudil bolj zgodaj kot ponavadi in že sredi noči okoli šeste ure naredil nekaj fotografij po kampu in njegovi okolici. Potem sem šel nazaj v AD in spal naprej. Po zajtrku sem se odpeljal s štirikolesnikom raziskovat okolico, Damjana je z Biser ostala v kampu. Zlatibor je največje turistično naselje v Srbiji. Polno Beograjčanov, hotelov, apartmajev, lokalov in trgovin in z res pestro ponudbo. Tu se bolj sprehaja iz enega lokala v drugega, bolj malo pa rekreira, vsaj ta dan je bilo tako. Morda tudi zaradi ohladi in dežja?

V mestu je tudi polno skulptur, bilo je veliko starodobnih vozil, pa tudi športnikov, ki očitno hodijo sem na poletne priprave. Turistom so na voljo tudi kolesa, štirikolesniki, vožnja s konjsko vprego, jahanje in še in še. Ni da ni, samo denar je treba pokazati. Tu je še

manjše jezero, več bazenov in številni parki. Verjetno pa zna biti tu ob koncu tedna tudi velika gneča?

Ker nama je že zmanjkovalo časa, da prideva pravočasno v Bajino Bašto na srečanje avtodomarjev Caravan centra iz Ljubljane in Drinsko regato, sva okoli opoldne po pozdravu z organizatorji, katerim sem poklonil steklenico, odšla naprej.

Vožnja s Čirotom po Šarganski osmici

Kusturičev Drvengrad na Mokri Gori

Najprej sva se ustavila v avtokampu Viljamovka v vasi Kremna (**43.845171, 19.574045**). Ta je malce manjši, očitno pa vanj zahajajo bolj tujci, zato so tudi cene bolj njim primerne. Je pa čisto, starejši lastnik zelo prijazen in se rad pogovarja. Žal se nama je mudilo naprej do Mokre Gore, kjer sva si zaželela vožnje po Šargarski osmici. Parkirala sva na parkirišču (**43.792608, 19.509800**) blizu železniške postaje. Imela sva srečo, da je bilo na vlaku še prostora, tako da nisva dolgo čakala in smo nekaj po eni uri odšli na potovanje s Čirotom. Vožnja je zanimiva, na več postajah se vlak ustavi, da vodič kaj pove, je pa časa tudi za hrano in pijačo. Koliko je stalo ne vem, je pa vsekakor vredno ogleda, vsaj za tiste, ki smo se nekoč vozili s takšnimi vlaki. Po več kot dveh urah sva nadaljevala do Kusturičevega Drvengrada na Mokri Gori (**43.795946, 19.507269**), ki ga imenujejo tudi Küstendorf. V bistvu gre za filmsko kuliso, ki jo je Kusturica spremenil v turistično naselje in kjer očitno dobro služi.

Andrićgrad ali Kamengrad v Višegradu

Postavili so tudi pravoslavno cerkev

Od tu sva se spustila še Višegrad, ki je seveda v BiH. Zato je treba za prihod ali odhod iz Mokre Gore plačati nekakšno ekološko takso. K sreči na meji ni trajalo dolgo, tako da sva bila po eni uri že v kraju, o katerem je Nobelovec Ivo Andrić napisal »Most na Drini«. Tu je Kusturica zgradil še eno mesto, ki ga imenujejo Kamen grad oziroma Andrić grad. (**43.784972, 19.293289**). Kljub temu, da je bila pred nekaj tedni njegova otvoritev, je bil dostop do tega mesta slabo označen. Tako sva malce krožila, si ogledala še stari most preko Drine. Sam Kamen grad je sicer lepo zamišljen, vendar takrat še ni bil povsem dokončan, predvsem pa je bil bolj prazen. Pričakoval sem namreč bogato ponudbo, kulturno ponudbo, ki pa je vsaj tisti dan skorajda ni bilo. Razen ene razstave in številnih lokalov. Je sicer prijetno za videt, vendar je v vsakem dalmatinskem mestu zagotovo bolj pestro.

Po šesti uri sva krenila nazaj skozi Nacionalni park Mokra Gora in Nacionalni park Tara do Bajine Bašte, kjer sva se utaborila na športnem igrišču sredi mesta (**43.971069, 19.560383**), ki je bilo rezervirano za avtodomarje iz Slovenije.

Zvečer sva šla z njimi in ostalimi Krčani, saj je Bajina Bašta pobratene s krško občino, na nekakšen slovenski večer pred Drinsko regato. Ta je bila sredi mesta, polnega ljudi, ki so bili pač na vsakdanjem sprehodu (korzo). Tu sem se z organizatorji tudi dogovoril, da mi bodo omogočili spust z raftom za novinarje.

Srečanje članov Caravan centra iz LJ

V Bajini Bašti je vedno veliko ljudi

19. petek, 18.7.2014

Bajina Bašta in okolica - ? km (4K)

Caravan je zjutraj svoje udeležence odpeljal z avtobusom na izlet. Midva z Damjano pa sva šla do hiše, v kateri so bivali predstavniki Mladinskega centra Krško. Z njimi sva potem z avtobusom odšla do jezua HE Peručac, od koder smo se po jezu zapeljali s splavom. Del poti je bilo vse lepo, potem pa je bilo v vodi vse več plastičnih steklenic in druge nesnage. Srbi so trdili, da to mečejo v Drino Bosanci, zagotovo pa ta umazanija prihaja z obeh bregov te mejne reke, saj se ob njej poleti zbirajo mnogi, ki svoje odpadke pustijo kar ob reki ali celo zmečejo vanjo. Na splavu smo imeli tudi obilno kosilo. Potem smo se vrnili nazaj in z avtobusom v Bajino Bašto.

Popoldan sem s štirikolesnikom odšel do mostu, kjer so skakali v Drino. Ogledal sem si tudi prizorišče, kjer je bil potem dvodnevni glasbeni festival. Od tu sem šel še do Peručca, kjer so slapovi, nedaleč proč pa kamp Vrelo (**43.958042, 19.426461**). Blizu so tudi arheološki ostanki Mramorje oziroma kamniti nagrobni spomeniki. Po povratku sva se z Damjano in Biser sprehodila po centru mesta. Zvečer se je potem naoblačilo in močno je padal dež, grmelo je, tako, da je prišlo do izpada elektrike in je bil prekinjen program na glasbenem festivalu.

Ob HE Peručac je pontonska plaža

Skoki z mosta v Bajini Bašti

20. sobota, 19.7.2014

Bajina Bašta in okolica - ? km (4K)

Zjutraj sem z ekipo Caravana z avtobusom odšel do HE Peručac, kjer je bil štart Drinske regate. Zaradi nočne ohlavitve in slabše vremenske napovedi je bila udeležba sicer nekoliko okrnjena. Se je pa zbralo več sto plovil in več kot tisoč udeležencev te regate. Na Drino so pripeljali vse kar premorejo, v glavnem pa so bili to odsluženi vojaški gumenjaki, ki jih posojajo ali z njimi proti plačilu vozijo turiste. Narejene so imeli tudi lesene splave, pa še kakšna bolj eksotična plovila. Organiziran je bil tudi avtobusni prevoz. Ko so se zapornice HE dvignile, da se je nivo Drine dvignil za dober meter, se je začelo. Veslati niti ni bilo potrebno, saj je vodni tok naredil svoje. Plovil pa toliko, da se ni dalo niti premikati. Povsod polno pijače, ni manjkalo niti »trubačev« in drugih glasbenih zasedb.

Štart Drinske regate pod HE Peručac

Vseskozi se na čolnih nekaj dogaja

Nekateri so se okopali prostovoljno, drugi po nerodnosti. Bilo je glasno, nekateri so prepevali, drugi kričali in celo pekli na žaru, tako da je bilo vse v dimu kot na kakšni fronti. Jaz sem bil na raftu z nekaterimi srbskimi novinarji in s fotoaparatom pridno beležil noro dogajanje. Nekajkrat smo se za nekaj časa tudi ustavili in po treh urah le prišli do cilja.

Jaz sem z vodičem rafta odšel še malo dlje, kjer so čolne potem nalagali na prikolice. Vendar od tu ni bilo organiziranega prevoza. Tisti, ki so bili tam z avtomobili in kombiji, so bili povsem polni, ali niso šli proti Bajini Bašti. Potem se me je le usmilila ena skupina raftarjev iz Novega Sada, po katere so prišli z osebnim avtomobilom. Tako sva se dva peljala kar v prtljažniku ob odprtih zadnjih vratih. Pripeljali so me do našega »pza-ja«, kjer smo seveda nekaj popili, potem pa so naju z Damjano povabili še v Peručac, kjer so najeli en apartma in so potem pekli ribe. Tja sva šla Zeko in jaz s štirikolesnikom, Damjana in Biser pa z avtom. Večerja je bila obilna, zalita s pijačo, tako da ne vem, ali sem šel domov s štirikolesnikom sam, ali sta šli z mano tudi Damjana in Biser.

Najini gostitelji iz Srbije v Perućcu

Znamenita hišica na Drini v B. Bašti

21. nedelja, 20.7.2014r

Bajina Bašta, Valjevo, Štip, Zagreb, Krško - 547 km

V nedeljo smo še enkrat, tokrat menda kar z AD, šli do Perućca, da sem prijaznim Srbom pustil darilo in vzel tisto, kar smo prejšnji dan pozabili. Potem sem se v okolici Bajine Bašte še enkrat ustavil, da sem poslikal znamenito hišico na Drini. Od tu pa sva po malce slabših cestah šla preko Valjeva do Štipa, od tem pa po avtocesti do doma. Ta dan sem naredil skoraj 550 kilometrov.

Na tej balkanski turi, kot sem jo sam poimenoval, sem samo z avtodomom naredil 4.227 km in po podatkih Garmina opravil kar 77 ur vožnje. Koliko goriva je šlo sicer ne vem, Garmin mi je izračunal za 655 evrov. Ob tem sem naredil še 350 km s štirikolesnikom.

In kaj reči za zaključek. Bilo je naporno, veliko novega sva spoznala, videla, doživela. Vsekakor pa bi lahko Makedonijo obiskal še kdaj, saj država ni tako majhna, kot si predstavljamo, in v sebi skriva še marsikaj zanimivega. Seveda pa enako velja tudi za Hrvaško in Srbijo, kamor se bo potrebno enkrat odpraviti za dlje časa, ne zgolj potovati skozi njo.

Goran Rovin

Koordinate:

Hrvaška

Kumrovec P 46.075142, 15.678620

Krapina – muzej neandertalcev P 46.166702, 15.863731

Varaždinske Toplice P 46.209592, 16.417145

Prelog speedway stadion P 46.3732, 16.6579

Hlebine Galerija naivcev P 46.1533, 16.9671

Hlebine Galerija Josip Generalić 46.148173, 16.967474

Bizovačke Toplice P 45.581683, 18.461064

Srbija

Kamp Budžak Apatin 45.717134, 18.919078

Kamp Dunav Zemun 44.878582, 20.354900

Prokuplje Restavracija Aleksandar P 43.234073, 21.593039

Đavolja Varoš P 42.991359, 21.400382

Lukovska Banja hotel Jelak P 43.166486, 21.039630

Kopaonik P 43.287004, 20.808146

AC Ovčar Banja 43.895891, 20.185804

Guča P v mestu 43.777835, 20.225778

Sirogojno Etno selo P 43.686864, 19.880167

AC Zlatibor 43.721370, 19.708625

AC Viljamovka Kremna 43.845171, 19.574045

Mokra Gora, Šarganska osmica P 43.792608, 19.509800

Mokra Gora, Drvengrad-Küstendorf 43.795946, 19.507269

Bajina Bašta igrišče P 43.971069, 19.560383

AC Vrelo Perućac 43.958042, 19.426461

Makedonija

Kičevo - hotel Kičevo P 41.510148, 20.958489
Kičevo, Hiša umetnosti Knežino 41.520891, 20.918544
Zajas – Spominski center Albanska mama 41.595994, 20.951189
Bigorski samostan P 41.620059, 20.609377
Veles P 41.716702, 21.783281
RC Mladost - Hotel Romantique P 41.778686, 21.755651
RC Mladost Brod Panini P 41.772298, 21.757845
Veles kostnica P 41.723246, 21.788329
AC Motel Makedonija Veles 41.685192, 21.830112
Smolarski slap Novo Selo P 41.371812, 22.90098
Turistični kompleks Carevi Kuli Strumica P 41.420304, 22.609355
AC Partizan Dojran 41.178776, 22.727376
Kruševo Muzej Toše Proeski, Makedonium P 41.375258, 21.246913
AC Andon Dukov Ohrid 41.142299, 20.756499
PZA Marina Ohrid 41.104346, 20.808706
AC Gradište 40.9979, 20.7985
AC Ljubaništa 40.9243, 20.7726
Muzej Zaliv kosti P 40.994717, 20.800342
Sveti Naum Ohrid P 40.9012, 20.7098
AC As Struga 41.1721, 20.7162
AC Sunrise Kalište 41.1599, 20.6502
AC Rino Kališta Struga 41.1549, 20.6509
AC Livadišta 41.125037, 20.639987
Gradski Stadion Skopje 42.005808, 21.423586
Kuklica Kratovo Kamniti stolpi P 42.103726, 22.054856
Staro Nagoričane Etno selo Timčevski P 42.157418, 21.861976

BIH

Višegrad, Kamen grad (Andrić grad) 43.784972, 19.293289

